

вотецътъ — никакъ и не помисляй да ми свиришъ.

Не посмѣ горкото Щурче да поиска хлѣбецъ у кумча Вълча. Доволно остана, че поне кожата си спаси.

Отиде при Мецана.

— Здравѣй, Мецано!

— Здравѣй, братленце! Какъ така си се сѣтило за мене?

— Дойдохъ да ти посвирия.

— Защо да ми посвиришъ?

— Ей тъй — да се развеселишъ.

— Нѣма защо да ме веселишъ, братленце. Грижи и ядове нѣмамъ никакви. И безъ това съмъ си весела.

— Толкова по-добре. Ще ти посвирия да си поиграешъ.

— Да си поиграя ли? Да ме прощавашъ, братленце! Мецана играе само когато я биятъ. А пъкъ ти — опитай се само!

— Щомъ не искашъ да ти посвирия — дай ми поне нѣщичко ла си хапна. Умирамъ отъ гладъ.

— Голѣма работа, че ще умрешъ отъ гладъ. Свѣтътъ ще загуби само единъ бездѣльникъ. А пъкъ колкото за хлѣбеца, братленце — той не се намира на пжтя. Съ трудъ се придобива.

И отъ тукъ си тръгна гладно Щурчето. Отиде при човѣка.

Бѣше късно. Въ кжщурката на човѣка мъждукаше лампа. Щурчето надникна презъ прозореца. Човѣкътъ седѣше замисленъ предъ огнището. Щурчето почука съ цигулката въ прозорчето.

— Отвори ми, добри човѣче!

— Кой си ти?

— Азъ съмъ едно гладно, босо и измръзнало щурче. Нѣмамъ си нигде никого.

— Почакай ме. Излизамъ да ти отворя, — обади се човѣкътъ. Излѣзе и отвори вратата.

— Влизай, приятелю, и бжди като у дома си!

Щурчето влѣзе.

— Защо си така замисленъ, човѣче? — попита Щурчето.

— Мисля какъ ще изкарамъ зимата. Тая година бѣше много лоша, малко храна събрахъ и едва ще ми стигне до сръдъ зима.

— Недей мисли толкова, човѣче! Отъ тежкитѣ мисли човѣкъ по-бърже остарява. Искашъ ли да ти посвирия? Ще забравишъ нѣмотията си.

— На драго сърце, приятелю. Посвири! То се е видѣло, че нѣмотията винаги е съ насъ. Поне да не мислимъ всѣкога за нея.

Засвири Щурчето. Развесели се човѣкътъ. Забрави, че има храна само за досръдъ зима.